

مر. مؤید

ینچکوه

رودبار / می یازد آوا / نگاره‌ها / از کامی آسمان
انبوه درنگ سزان / جابه‌جا / پراکنده گشته است
وانچه فرو می‌چکد / آبی است / حتی از ادراکِ من
چه چشم‌های پلنگ باشد
چه عصمتی هراسناک

از این اندیشه
از این صخره‌ی حی
از این درختِ مشتعل زربال
وجد / می‌تراود
بر دامنه‌ی کوه

مادیان کهر
پیشاپیش بانوان هیزم شکن
به روستا می‌رود

واوا
رودی به هنجار است
در بی پایانی راهِ نگاره‌های بی پایان